

НИКОЛА ВАПЦАРОВ ДВУБОЙ

chitanka.info

Ние сплетохме здраво ръце,
с тебе се счепкахме здраво.
Кръв капе от мойто сърце,
грохнал си ти. Тогава? —
Един ще бъде повален,
един ще бъде победен —
и победеният си ти.

Не вярваш ли? Не те е страх?! —
но аз пресметнах всеки ход,
последния кураж събрах
и ти ще бъдеш победен,
разкапан, озлобен живот.

Не почваме сега, нали?
Двубоят ни е твърде стар.
Двубоят ни се води с жар
от дълги дни.
От дълги дни сме вплели здраво
ръцете си един във друг.
И никога не ще забравя
жестокия ти, груб юмрук.

Във мината избухна газ.
И възглещния пласт
 затрупа
петнадест човека доле.
Затрупа
 възглещния
 пласт
петнадесет
 човешки
 трупа.
Един от тях
 бях

аз.

Пред прага на един бордей
дими

изпуснат
пистолет.

Трупът полека леденей...

И нито вик,

и нито шум —

един куршум

и после — смет.

И колко леко...

И без бой,

без порив за живот,

без глас.

Ти спомняш ли си

кой бе той?

Това

бях

аз!

На мокрия паваж

лежи

човек, застрелян из засада.

Небето, заредено с взрив,

ще падне с трясък

на площада.

Човекът, който там

лежи

във локва кръв,

е моят брат

и в стъклените му очи

омраза и любов

горят.

Извергът,

мерзкият

стрелец,

закри следите си
завчас.
Ти спомняш ли си тоз подлец?
Това бях
аз.

Но помниш ли, едно дете умря
в Париж на барикада.
Едно дете
във бой умря
със кървавата
ретроградност.
Във жилите полека-лека
кръвта изстива
като щик.

Ала една усмивка лека
по устните се плъзва в миг.
И после устните синеят,
ала в очите
жар гори,
ала очите сякаш пеят:
„Liberte cherie!“ ...
Един гамен е
прострелен.
Лежи скован във смъртен мраз.
Ти спомняш ли си
тоз гамен?
Това бях аз!

Но помниш ли,
един мотор
прониза
с смях
и оптимизъм
мъглите,
дето птица даже
не слиза

в влажния простор;
един мотор с крила, които
разсичат
ледната завеса,
изменят земната орбита
и с взрив на бензинни пари
разчистват пътя към прогреса.

Моторът, който пее горе,
е труд на моите ръце.
А тази песен на мотора
е кръв от моето сърце.

Човекът, чийто поглед верен
е вперен
в нервния компас,
човекът, който
влезе в бой
с мъглите,
с северния мраз,
ти спомнях ли си кой
бе той?
Това бях
аз.

Аз съм тук
и там. —
Навред. —
Един работник от Тексас,
хамалин от Алжир,
поет...

Навред съм аз!
Навред съм аз!

Как мислиш,
ще ли победиш,
навъсен, мръсен,

зъл живот?
И аз
горя,
и ти гориш,
и двамата
се кънем в пот.
Но ти изчерпваш своите сили,
слабееш ти,
отпадаш ти.
Затуй така жестоко жилиш,
в предсмъртен ужас
може би...
Тогаз,
на твоят място,
дружно,
ще изградим със много пот
един живот
желан
и нужен,
и то
какъв живот!

Издание: Никола Вапцаров. Съчинения, „Български писател“, С. 1979, под редакцията на Бойка Вапцарова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.